

»Sola i Karlsta»,

en vingad genius ovanpå ett solur, ingående i ett förslag 1934 till ordnande av Karlstads stora torg. Gipsmodellen deponerad i Värmlands museum.

klimat blott en kort sommartid medger att njuta av en fontäns vattenspiel, medan den under större delen av året komme att ligga där med tomma, ledsamma, till ingen nytta varande bassänger. Man behöver såsom åskådningsobjekt härvidlag endast framhålla Göteborg.»

Christian ville alltså i sitt förslag bevara torgets skönhetsvärden ur storhetssynpunkt men genom uppsättande på dess sidor av granitpollare, smärre kiosker och skyddstak, skulpturala dricksvattenanläggningar och några

konstverk avgränsa det mot de omgivande gatorna. Skulpturerna skulle utgöras av ett i torgets östra del, på ett något över torgytan uppställt solur, krönt av en bevingad kvinnofigur »Sola i Karlsta», samt två mellan skyddstaken på norrsidan placerade figurer, föreställande värmländska folktyper, »Kärvbinderska» och »Smeden», alltså hans tidigare småstatyetter från respektive 1896 och 1900, nu uppförstorade. På sydsidan skulle de båda dricksbrunnarna anbringas, den ena »för lantfolkets hästar» och därför upp till på bakstolpen prydd med en knäliggande häst, som lutar sig ned för att dricka, den andra — för torgbesökarna — med ett vattensprutande manshuvud på framsidan av brunnskarets bakstolpe. Gipsmodellerna till dem förvaras i skulpturkällaren, medan gipsstudien till den originella och förtjusande »Sola i Karlsta» uppflugen på soluret deponerats i Värmlands museum. Även i Arkiv för dekorativ konst påträffar man ritningar samt förstudier till detta torgprojekt. Ännu så nära sin egen förestående bortgång som den 11 oktober 1935 skriver Christian — »gamle bråkstaken-bildmakarn på Södra bergen» — till borgmästaren i Karlstad Erik Lundblad och föreslår, att man ju kunde göra som i Gävle, där donatorerna av de ståliga slottsportarna i rikt järnsmide fått hyllningsskrifter och sina namn, d. v. s. »genom någon anordning med inskrifter på prydnadspjäserna på torget» intressera bolag och enskilda att offra något för torgprojektets realiserande. I sina skissböcker (nr 3 och 29) har han också några utkast till en mindre torgbrunn, en sittande torgförsäljerska med frukt och annat framför sig, och där kallat den än »Äppelapla-brunnen», än »Salufruns-brunnen», »Jungfruns-brunnen» eller »Torgkerstibrunnen».

Samtidigt med att han gjorde »Råa» utförde han även en liten statyett »Svea», en liten lustighet, tänkt som en inkomstbringande försäljningssak. Den göts också i ett antal gipsexemplar. »Moder Svea» borde den egentligen benämnas, eftersom den liggande, skrattande, nakna kvinnofiguren har ett stackars lejon vilande under sitt vänstra ben, vilket är överslaget över det böjda högra. Hon stöder sig på den högra armen mot en kudde och låter den vänstra glida ner emot smalbenet över lejonet. »Råa»-modellen går igen även i denna lilla statyett, av vilken ett exemplar är känt i brons, i direktör Falk Simons samling, Göteborg. Den förekommer också i terracotta.

Ett fyrtiotal uppmuntrande brev från åren 1933—35 till systerdottern Stina Nilsson vittna om Christians intresse för den av henne i Arvika startade hemslöjdsaffären, Taserudsboden. Dit sänder han sina statyetter och annat smått och gott, och hon säljer bra åt honom.

»Här i stan säljs ingen skulptur, det vet jag», skriver han i oktober 1933. »Dåligt! Dåligt! för formkonsten. Bronsgjutarna ha det sämst. Ja, svältläget!»

»Sola i Karlsta»,

en vingad genius ovanpå ett solur, ingående i ett förslag 1934 till ordnande av Karlstads stora torg. Gipsmodellen deponerad i Värmlands museum.

klimat blott en kort sommartid medger att njuta av en fontäns vattenspiel, medan den under större delen av året komme att ligga där med tomma, ledsamma, till ingen nytta varande bassänger. Man behöver såsom åskådningsobjekt härvidlag endast framhålla Göteborg.»

Christian ville alltså i sitt förslag bevara torgets skönhetsvärden ur storhetssynpunkt men genom uppsättande på dess sidor av granitpollare, smärre kiosker och skyddstak, skulpturala dricksvattenanläggningar och några

konstverk avgränsa det mot de omgivande gatorna. Skulpturerna skulle utgöras av ett i torgets östra del, på ett något över torgytan uppställt solur, krönt av en bevingad kvinnofigur »Sola i Karlsta», samt två mellan skyddstaken på norrsidan placerade figurer, föreställande värmländska folktyper, »Kärvbinderska» och »Smeden», alltså hans tidigare småstatyetter från respektive 1896 och 1900, nu uppförstorade. På sydsidan skulle de båda dricksbrunnarna anbringas, den ena »för lantfolkets hästar» och därför upp till på bakstolpen prydd med en knäliggande häst, som lutar sig ned för att dricka, den andra — för torgbesökarna — med ett vattensprutande manshuvud på framsidan av brunnskarets bakstolpe. Gipsmodellerna till dem förvaras i skulpturkällaren, medan gipsstudien till den originella och förtjusande »Sola i Karlsta» uppflugen på soluret deponerats i Värmlands museum. Även i Arkiv för dekorativ konst påträffar man ritningar samt förstudier till detta torgprojekt. Ännu så nära sin egen förestående bortgång som den 11 oktober 1935 skriver Christian — »gamle bråkstaken-bildmakarn på Södra bergen» — till borgmästaren i Karlstad Erik Lundblad och föreslår, att man ju kunde göra som i Gävle, där donatorerna av de ståtliga slottsportarna i rikt järnsmide fått hyllningsskrifter och sina namn, d. v. s. »genom någon anordning med inskrifter på prydnadspjäserna på torget» intressera bolag och enskilda att offra något för torgprojektets realiserande. I sina skissböcker (nr 3 och 29) har han också några utkast till en mindre torgbrunn, en sittande torgförsäljerska med frukt och annat framför sig, och där kallat den än »Äppelapla-brunnen», än »Salufruns-brunnen», »Jungfruns-brunnen» eller »Torgkerstibrunnen».

Samtidigt med att han gjorde »Råa» utförde han även en liten statyett »Svea», en liten lustighet, tänkt som en inkomstbringande försäljningssak. Den göts också i ett antal gipsexemplar. »Moder Svea» borde den egentligen benämnas, eftersom den liggande, skrattande, nakna kvinnofiguren har ett stackars lejon vilande under sitt vänstra ben, vilket är överslaget över det böjda högra. Hon stöder sig på den högra armen mot en kudde och låter den vänstra glida ner emot smalbenet över lejonet. »Råa»-modellen går igen även i denna lilla statyett, av vilken ett exemplar är känt i brons, i direktör Falk Simons samling, Göteborg. Den förekommer också i terracotta.

Ett fyrtiotal uppmuntrande brev från åren 1933—35 till systerdottern Stina Nilsson vittna om Christians intresse för den av henne i Arvika startade hemslöjdsaffären, Taserudsboden. Dit sänder han sina statyetter och annat smått och gott, och hon säljer bra åt honom.

»Här i stan säljs ingen skulptur, det vet jag», skriver han i oktober 1933. »Dåligt! Dåligt! för formkonsten. Bronsgjutrarna ha det sämst. Ja, svältläget!»